

Sygn. akt IV U 266/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	st. sekr. sądowy Iwona Chojecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 grudnia 2014r. w S.

odwołania Z. M. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 24 stycznia 2014 r. Nr (...)

w sprawie Z. M. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala Z. M. (1) prawo do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 grudnia 2013 roku.

Sygn. akt IV U 266/14

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia (...). organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej Z. M. (2) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że ubezpieczona jest zdolna do pracy.

Od decyzji tej odwołanie wniosła ubezpieczona Z. M. (1) wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty. W uzasadnieniu decyzji podniosła, iż schorzenia, na które cierpi nie pozwalają mu na wykonywanie pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł te same argumenty co w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje.

Ubezpieczona Z. M. (1) urodzony (...) do dnia 30.11.2013r. była uprawniona do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 12.11.2013r. wystąpiła z wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres dołączając zaświadczenie o stanie zdrowia. Po przeprowadzeniu badania lekarskiego Lekarz

Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Komisja Lekarska ZUS po stwierdzeniu u wnioskodawczyni zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa, pourazowe ograniczenie zginania palców IV i V ręki prawej, rozstrzenia oskrzeli, wola, stanu po operacji żyłaków uznała ją za zdolną do pracy. Badając sporną okoliczność niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: ortopedy M. W. (1), neurologa J. S. i pulmonologa M. W. (2). Biegli w swojej opinii (k. 10-11) stwierdzili u ubezpieczonej stan po urazie ręki prawej z uszkodzeniem ścięgien zginaczy palców IV i V z brakiem funkcji zgięcia tych palców oraz osłabieniem siły zgięcia palców I i III, PHS lewostronny, koślawość paluchów obustronnie, chondropatię stawów kolanowych, przewlekły zespół bólowy kręgosłupa C i L/S na podłożu zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych, rozstrzenie oskrzeli.. Schorzenia te, zdaniem biegłego, powodują częściową niezdolność do pracy na okres od 1991r. na stałe.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach określonych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie wskazuje, że ubezpieczona spełnia wszystkie warunki zawarte w tym przepisie. Odnośnie warunku niezdolności do pracy Sąd podzielił opinię biegłych, ponieważ została wydana przez lekarzy odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonej i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską. Sąd podzielił wnioski płynące z wyżej omówionej opinii biegłych lekarzy. Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłych podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłych sądowych, który uznali, że Z. M. (1) jest osobą częściowo niezdolną do pracy. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawczyni. Sąd Najwyższy wyjaśniał w przeszłości, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii oraz, że oraz że nie uzasadnia przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lekarzy sądowych przekonanie ubezpieczonego o utrzymującym się stanie inwalidztwa (wyroki SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, póż. 807, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161).

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie występowały okoliczności, które przemawiałyby za dopuszczeniem kolejnych opinii biegłych lekarzy, gdyż wszystkie niezbędne zagadnienia zostały wszechstronnie wyjaśnione w opinii już w sprawie sporządzonej. Biegli odnieśli się zarówno do wykształcenia ubezpieczonej, jak i do posiadanych przez nią kwalifikacji w kontekście stwierdzonych schorzeń.

W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii powołanych w sprawie biegłych są prawidłowe i logicznie uzasadnione. Opinia ta jest zupełna, jasna, zaś zawarte w niej stwierdzenia są kategoryczne. Biegli w sposób wyczerpujący i skrupulatny dokonali oceny stanu zdrowia opiniowanej, zaś wynikające z przeprowadzonych badań przedmiotowych i podmiotowych wnioski mają walor dowodowy. Podnieść należy, iż przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, (...)). Biegli zasadnie wskazali, że stan zdrowia Z. M. (1) kwalifikuje ją do osób częściowo niezdolnych do pracy. Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych "niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu". Jednocześnie w art. 12 ust. 3 ustawy wskazano, iż "częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji". Ubezpieczony posiada kwalifikacje do wykonywania zawodu inżyniera budownictwa. W ocenie Sądu Okręgowego ubezpieczona znacznym stopniu utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Praca ta – tokarz – wymaga sprawności obu rąk. Jest to praca przy maszynie w ruchu, wymaga więc sprawności wszystkich kończyn. Z tych względów niezasadny jest również wniosek pełnomocnika ZUS o odroczenie rozprawy celem zapoznania się z opinią przez komisję Lekarską. Pomiędzy doręczenie organowi rentowemu opinii biegłych (07.10.2014r.), a terminem rozprawy upłynęło ponad dwa miesiące i zdaniem Sądu Komisja miała dość czasu na zapoznanie się z opinią.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴par.2 kpc orzekł jak w wyroku.